

Arrest

**nr. 341 556 van 23 februari 2026
in de zaak RvV X / XI**

**In zake: X
wettelijk vertegenwoordigd door haar ouders X en X**

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, wettelijk vertegenwoordigd door haar ouders X en X, op 2 oktober 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de adviseur commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 september 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 december 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat A. MOSKOFIDIS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 28 december 2019 als begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsbewijs. De ouders van verzoekster verzoeken op 6 januari 2020 om internationale bescherming. De verzoeken om internationale bescherming van de ouders van verzoekster worden op basis van artikel 57/1, § 1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) ook in naam van hun dochter als begeleide minderjarige ingediend. Op 21 september 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, ten aanzien van elk van beide ouders een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest met nummer 267 455 van 28 januari 2022 bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissingen.

1.2. Op 25 november 2022 dient verzoekster in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in. Op 17 september 2025 neemt de adviseur van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de

staatlozen (hierna: de adviseur van de commissaris-generaal) een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige). Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeksters ouders aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U bent een Iraaks staatsburger van Koerdische afkomst. U bent op (...) juli 2013 geboren in Erbil in Irak, u bent dus twaalf jaar en nog minderjarig. Uw ouders, S(...) K(...) M(...) A(...) en D(...) A(...) A(...) S(...) (CGVS (...); O.V. (...)) verlieten Irak in de zomer van 2014, samen met u en uw broer M(...) S(...) K(...) A(...) (...). Jullie reisden naar Turkije, waar jullie een jaar en drie maanden verbleven. Hierna reisden jullie naar Denemarken, waar uw ouders in november 2015 om internationale bescherming verzochten. Hun verzoek werd geweigerd. Hierna reisden jullie naar Duitsland, waar uw ouders in september 2018 om internationale bescherming vroegen, opnieuw met een negatieve beslissing als resultaat. Jullie werden teruggestuurd naar Denemarken en uw ouders dienden daar in mei 2019 een tweede verzoek om internationale bescherming in, dat eveneens werd afgewezen. Hierna reisden jullie naar België. Jullie kwamen aan op 28 december 2019. Uw ouders dienden op 6 januari 2020 een verzoek om internationale bescherming in, dat ook in uw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Voor dit verzoek werd op 21 september 2021 een weigeringsbeslissing genomen. Uw ouders dienden hiertegen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV), die op 28 januari 2022 een arrest velde dat besloot tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De beslissing in het kader van dit verzoek is bijgevolg een eindbeslissing in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980.

Op 25 november 2022 diende u in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in. U verklaart dat uw grootvader van vaderszijde u wil (laten) besnijden. Ter ondersteuning van uw verzoek legt u volgende documenten neer: een kopie van uw Iraakse identiteitskaart, kopieën van de identiteitskaarten van uw ouders, een kopie van de identiteitskaart van uw grootvader van vaderszijde, certificaten van de activiteiten van uw grootvader van vaderszijde in Irak, twee foto's van uw grootvader bij de kaäba, twee familiefoto's, en uw Belgisch medisch dossier.

Op (...) januari 2023 werd uw broer M(...) A(...) (...) in België geboren.

Bij terugkeer naar Irak vreest u besneden te worden.

B. Motivering

Uit uw dossier blijkt dat u bijzondere procedurele noden heeft. U bent immers twaalf jaar en dus minderjarig. Om hier aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend. Zo werd uw persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer die hiervoor opgeleid is, en vond het persoonlijk onderhoud plaats in een aangepast lokaal. Bovendien werd de vraagstelling aangepast aan uw leeftijd en werd er rekening gehouden met uw leeftijd en maturiteit bij de beoordeling van uw verklaringen. U werd bovendien bijgestaan door uw advocaat die de gelegenheid kreeg om opmerkingen te formuleren. Bijgevolg kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden.

Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er voor een verzoek om internationale bescherming, dat overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid in zijn naam werd ingediend, een eindbeslissing werd genomen.

U haalt aan dat uw familie van vaderszijde u wil (laten) besnijden in Irak (CGVS, p. 10, p. 12). U maakt dit echter niet aannemelijk. U verklaart op het CGVS dat uw grootvader dit voor het eerst ter sprake bracht toen u ongeveer zeven jaar was (CGVS, p. 12-13). Uit het dossier van u en uw ouders blijkt dat jullie Irak toen al jaren verlaten hadden. Erop gewezen dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken aanhaalde dat hij dit al zei voordat jullie uit Irak vertrokken (vragenlijst CGVS, vraag 5), beaamt u dat. Uw grootvader zou daarna enkele jaren niet over besnijdenis gesproken hebben, maar daarna zijn vraag/eis herhaald hebben (CGVS, p. 13). Dat antwoord klaart niet uit waarom u, gevraagd naar de eerste keer dat uw grootvader een besnijdenis ter sprake bracht, niet meteen verwees naar de periode dat jullie nog in Irak waren. Dit doet in grote mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Bovendien haalde geen van uw ouders deze vrees aan tijdens hun persoonlijk onderhoud op het CGVS, hoewel ze expliciet bevraagd werden over de vrees van hun kinderen (notities van het persoonlijk onderhoud

vader, p. 17; notities van het persoonlijk onderhoud moeder, p. 13). U was op dat moment acht jaar oud; u bent immers geboren op 2 juli 2013 en het persoonlijk onderhoud vond plaats op 26 augustus 2021. Mocht uw vaders vader dus gesproken hebben over een besnijdenis, voor jullie vertrek uit Irak dan wel na uw zevende toen uw bloedziekte verbeterd was (CGVS, p. 13), dan hadden uw ouders dit toen moeten aanbrengen. Dat zij dit niet deden, ondergraaft de geloofwaardigheid van deze verklaring des te meer.

Bovendien stuurt uw grootvader van vaderskant nog documenten naar jullie op (CGVS, p. 10) en spreekt uw vader zowat twee keer per week met zijn ouders (CGVS, p. 7). Uw vaders vader heeft ook geholpen bij het verkrijgen van uw identiteitskaart (notities van het persoonlijk onderhoud vader, p. 10). Geen van deze zaken wijst op boosheid van zijn kant omwille van jullie vlucht (CGVS, p. 13), noch biedt dit steun voor uw verklaring uw grootvader van vaderskant te moeten vrezen.

De prevalentie van vrouwenbesnijdenis in Irak is niet dermate hoog dat er, louter omwille van het gegeven dat u een Iraaks meisje bent, een redelijke graad van waarschijnlijkheid is dat u dit zal meemaken. Een dergelijke vrees moet in concreto aangetoond worden en, gelet op bovenstaande, blijft u wat dit betreft in gebreke.

Waar u uw vaders familie als uitermate ouderwets wil afschilderen, door het neerleggen van uw grootvaders' certificaten en enkele foto's, moet opgemerkt dat geen van deze documenten informatie biedt over uw families' standpunt ten opzichte van besnijdenis. De certificaten tonen hoogstens aan dat uw grootvader bij een moskee en bij een middelbare school tewerkgesteld was. Er blijkt dus hoogstens dat uw grootvader een religieus man is, maar gezien hij deze documenten zelf naar u opstuurt (CGVS, p. 10) en gezien hij zijn dochters in het buitenland laat studeren (notities van het persoonlijk onderhoud vader, p. 5), kan uw bewering dat hij uitermate ouderwets is (CGVS, p. 12) niet gevolgd worden. Ook hieruit kan geenszins afgeleid worden dat uw vaders familie u zou willen besnijden.

De overige documenten die u voorlegt veranderen deze vaststellingen niet. Uw identiteitskaart, de identiteitskaarten van uw ouders en de identiteitskaart van uw grootvader bieden steun voor uw verklaringen over uw en hun identiteit, nationaliteit en herkomst. Deze elementen staan niet ter discussie. Uw medisch dossier biedt informatie over uw gezondheidstoestand van enkele jaren geleden. Deze wordt niet betwist.

Waar uw advocaat nog stelt dat u verwesterd bent (CGVS, p. 14), stelt het CGVS vast dat u dit zelf niét aanhaalt als reden waarom u niet naar Irak kan terugkeren (CGVS, p. 13-14). Dat doet al afbreuk aan deze verklaring. Uw advocaat verwijst daarenboven enkel naar uw integratie in België – u hebt vrienden, loopt school, spreekt de taal, ... (CGVS, p. 14)-, om haar stelling over uw verwestering te concretiseren. Daaruit blijkt echter geenszins dat u niet in staat zou zijn om, ingeval van een terugkeer naar Irak, zich opnieuw aan te passen aan de levensstijl daar.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport UNHCR international protection considerations with regard to people fleeing the Republic of Iraq van januari 2024 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/policy/countrypos/unhcr/2024/en/147247> of <https://www.refworld.org>) en de EUAA Country Guidance Note: Iraq van november 2024 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-iraq-november-2024> of <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient te worden beoordeeld. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Iraakezen elk nauwgezet te worden onderzocht, dit in het licht van enerzijds de door de verzoeker verstrekte bewijselementen en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst erop dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas", afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EUAA Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van een situatie van willekeurig geweld. In de EUAA Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet worden gehouden met de volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methoden en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers de provincie ontvluchten als gevolg van het gewapende conflict.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Er wordt ook rekening gehouden met andere indicatoren, in eerste instantie bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de bovengenoemde indicatoren niet volstaan om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds 2013 grotendeels wordt bepaald door de opkomst van Islamitische Staat (IS) en de strijd daartegen, en sinds de zomer van 2020 tevens door het conflict tussen de Turkse strijdkrachten en verschillende gewapende groeperingen (zoals de PKK) in het noorden van het land (zie de COI Focus Irak – Veiligheidssituatie van 26 april 2023 (update), beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coif_irak_veiligheidssituatie_20230426.pdf; en het EUAA Country of Origin Report Iraq: Security Situation van mei 2024, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20240523.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>). Uit de voormelde informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact hiervan in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak.

Bijgevolg dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in de regio van waar u afkomstig bent. Gezien u en uw ouders de laatste jaren voor jullie vertrek uit Irak in Mosul, gelegen in de provincie Ninewa, woonden (notities van het persoonlijk onderhoud vader, p. 3), moet hier de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa worden beoordeeld. Deze regio omvat negen districten: Mosul, Tel Kayf, Sheikhan, Akre, Tel Afar, Sinjar, Ba'aj, al-Hatra en Hamdaniya. In 2022 werd de bevolking van de provincie geschat op 4.133.536 inwoners.

Ondanks de overwegend soennitisch-Arabische bevolking is de provincie Ninewa een van de meest etnisch diverse provincies in Irak. De controle over de provincie is verdeeld onder verschillende actoren en komt niet overeen met de officiële grenzen. Officieel valt de provincie onder het gezag van de Iraakse centrale overheid. De districten Akre en Sheikhan worden echter gecontroleerd door de Kurdistan Regional Government (KRG), dewelke ook de facto controle uitoefent over sommige delen van de districten Tal Afar, Tel Kayf en Hamdanyah. Naast de Iraqi Security Forces (ISF), de milities van de Popular Mobilisation Forces (PMF), de Yekîneyên Berxwedana Sengalê (YBS/Yezidi Sinjar Resistance Units) en de Koerdische peshmerga, zijn er ook tal van andere lokale milities, al dan niet autonoom, actief in de regio die vaak slechts kleine delen ervan controleren. In oktober 2020 bereikten de Iraakse centrale overheid en de KRG een overeenkomst over gezamenlijk bestuur van het district Sinjar. Het "Sinjar Agreement" is bedoeld om het veiligheids- en bestuursvacuüm op te vullen dat was ontstaan in de nasleep van de heerschappij van IS, om gewapende groeperingen (zoals de PKK en de PMF) op te roepen om de regio te verlaten, en om de terugkeer van de Yezidi bevolking te bevorderen. Tot nu toe werd de overeenkomst slechts gedeeltelijk uitgevoerd en wordt ze verworpen door de groepen die de regio de facto controleren, namelijk de PMF en de YBS. Bijgevolg blijft de situatie in het district Sinjar gespannen. Er is nog altijd een veiligheids- en bestuursvacuüm en de milities van de PMF zijn uitgegroeid tot een economische en politieke macht. Ten slotte is er een aanzienlijke versnippering onder de veiligheidsactoren.

IS is nog altijd aanwezig in de provincie maar heeft zijn aanvallen op het grondgebied verminderd en gebruikt het in plaats daarvan eerder als logistiek centrum voor de andere provincies waar de groep nog steeds actief is. De organisatie opereert voornamelijk vanuit landelijke en afgelegen gebieden waar de verschillende veiligheidsactoren weinig of geen invloed hebben. De aanvallen nemen de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen of hinderlagen waarbij gebruik wordt gemaakt van geïmproviseerde bommen (IED's) en lichte wapens tegens de ISF en de PMF waarbij soms ook burgers geraakt worden. Naast luchtaanvallen door de Iraakse luchtmacht en de internationale coalitie op mogelijke schuilplaatsen van IS voerden de PMF en ISF grondoperaties uit tegen de terroristische organisatie. IS voerde ook aanvallen uit op ISF, PMF en

burgers. Enkele jaren geleden begonnen de Iraakse autoriteiten muren op te richten aan de grens tussen Irak en Syrië om de bewegingsvrijheid van IS te beperken. Sindsdien werden verschillende van dergelijke muren opgetrokken.

Tussen 1 februari 2023 en 31 maart 2024 vonden verschillende incidenten met burgerslachtoffers plaats die werden toegeschreven aan personen die handelden in het kader van stammengeschillen of waarvan de daders onbekend blijven.

In dezelfde periode voerden de Turkse strijdkrachten luchtaanvallen uit op het grondgebied van de provincie, meer bepaald in de districten Akre en Sinjar. De doelwitten van deze aanvallen waren leden van de PMF, de YBS, aan de PKK gelieerde groepen en leden van de veiligheidstroepen van de KRG die op het grondgebied van de provincie aanwezig waren.

In de hele provincie doen zich veiligheidsincidenten voor, al vond de overgrote meerderheid plaats in het district Akre. In de periode van 1 februari 2023 tot en met 31 maart 2024 bleef het totale aantal veiligheidsincidenten relatief laag. Het aantal incidenten waarbij burgerslachtoffers vielen, en het aantal burgerslachtoffers bleef eveneens laag.

Volgens IOM telde Irak op 31 december 2023 1.123.663 ontheemden (IDP's). IOM maakt ook melding van bijna 4,9 miljoen ontheemde Iraakse burgers die ondertussen zijn teruggekeerd naar hun regio van herkomst. Met betrekking tot de provincie Ninewa schat IOM dat er heden 1.960.734 miljoen mensen naar de provincie zijn teruggekeerd. Dit cijfer komt overeen met meer dan 75 % van de totale ontheemde bevolking. 627.719 personen uit de provincie Ninewa zijn echter nog ontheemd, wat het hoogste aantal IDP's van alle Iraakse provincies is. Het percentage terugkeerders verschilt bovendien van district tot district. Afgezien van duurzame relocatie zijn er verschillende redenen waarom IDP's niet naar hun regio van herkomst terugkeren. Gebrek aan werkgelegenheid, basisdiensten en huisvesting, een onzekere veiligheidssituatie in de regio van herkomst of een verandering in de etnisch-religieuze samenstelling van de bevolking, het ontbreken van verzoeningsinitiatieven om mogelijke represailles te voorkomen, en het ontbreken van de nodige documenten worden vermeld als redenen om niet terug te keren.

Volgens de "EUAA Guidance Note" kan er voor geen enkele provincie van Irak worden geconcludeerd dat er sprake is van een situatie waarin het willekeurige geweld in het kader van een gewapend conflict dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan ernstige schade in de zin van artikel 15c van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn. Voor de provincie Ninewa wordt er gesteld dat er willekeurig geweld plaatsvindt in het kader van een gewapend conflict, maar niet op een hoog niveau waardoor een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om een reëel risico op het lijden van ernstige schade op grond van artikel 15(c) van de Kwalificatierichtlijn, aan te tonen.

Hierbij aansluitend wijst het CGVS er volledigheidshalve nog op dat het EHRM in het arrest in de zaak *D. et al. tg. Roemenië* van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken *J.K. et al. v. Zweden* (zaak nr. 59166/12) en *A.G. v. België* (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa complex, problematisch en ernstig is en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Indien een Iraakse verzoeker uit de provincie Ninewa wegens zijn specifiek profiel bescherming nodig heeft, wordt die bescherming dan ook verleend. Gelet op de voorgaande vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie, dient evenwel te worden vastgesteld dat er in de provincie Ninewa actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u, louter door uw aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van uw leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Ninewa in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Ninewa een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te

maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Ninewa. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat u geen eigen feiten hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor u rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister van Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen en werd er evenmin vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt: *“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”*

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus verzoekster te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1, A, § 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Verzoekster maakt tevens gewag van een manifeste appreciatiefout.

Verzoekster betwist de motieven van de bestreden beslissing en stelt dat zij wel degelijk gevaar loopt in Irak.

Verzoekster wijst er ten eerste op recht te hebben op een individuele beoordeling van haar eigen asielaanvraag en meent dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) het lot van haar verzoek gekoppeld heeft aan het reeds afgewezen verzoek van haar ouders, terwijl haar eigen verzoek losstaat van dat van haar ouders. Zij licht toe dat haar eigen verzoek betrekking heeft op haar vrees voor vervolging vanwege haar paternale familie die erop aandringt om verzoekster te laten besnijden van zodra haar gezin terugkeert naar Irak. Verzoekster meent dat de door het CGVS geciteerde inconsistenties in haar verklaringen niet kunnen worden aanzien als dermate belangrijke onderdelen, en stelt dat zij op zichzelf niet van aard zijn om afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van haar verzoek. Ze voert aan dat, indien de *protection officer* vond dat haar antwoorden niet volstonden of er nog teveel onduidelijkheden waren, niets de *protection officer* belette om haar extra vragen te stellen, hetgeen *in casu* ten onrechte niet, minstens te weinig, is gebeurd. Zij stelt dat het CGVS ten onrechte een tegenstrijdigheid ziet tussen haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) en het CGVS aangaande het tijdstip waarop haar grootvader het onderwerp van de besnijdenis voor het eerst ter sprake had gebracht. Verzoekster bekritiseert dat er ten onrechte geen rekening werd gehouden met het gegeven dat zij een jaar oud was toen zij Irak verlaten had en amper negen jaar oud was toen ze haar eigen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Indien er bepaalde leemtes zouden zijn in haar verklaringen, dan

heeft ze die wellicht zelf ingevuld met haar eigen persoonlijke interpretatie over het verloop van de gebeurtenissen, wat zeer menselijk is gezien haar zeer jonge leeftijd, aldus verzoekster. De reden waarom haar ouders tijdens hun persoonlijk onderhoud dit onderwerp niet hebben aangehaald, is volgens verzoekster omdat dit onderwerp voor hen op dat moment geen acuut vervolgingsprobleem vormde. Het onderwerp van besnijdenis was wel aan bod gekomen in gesprekken met haar grootvader, maar eerder in een sfeer van bezorgdheid, zo licht verzoekster toe. Ze wijst er tevens op dat zij aan een bloedziekte leed, die op dat moment nog als een excuus kon gelden ten aanzien van de grootvader om haar niet te laten besnijden. Zij legt verder uit dat haar grootvader eigenlijk wil dat het gezin beschermd is tegen negatieve reacties uit de Koerdische gemeenschap door verzoekster te laten besnijden en hij bezorgd was dat haar gezin als *“vervreemd zal worden beschouwd alleen al door het feit van méér dan tien jaren in het Westen te hebben geleefd”*. In de redenering van haar grootvader zou haar gezin, om een heropname te vragen en te krijgen van diezelfde gemeenschap, publiekelijk haar zogenaamde goede wil moet tonen. Dit thema werd volgens haar acuter dan ooit tevoren na de afwijzing van het beschermingsverzoek van haar ouders, reden waarom zij vervolgens op 25 november 2022 een eigen verzoek indiende. Het feit dat haar grootvader nooit dreigementen heeft geuit, maar haar gezin probeerde te overhalen om vrijwillig tot een besnijdenis over te gaan, maakt dit niet minder gevaarlijk voor haar zelf, aldus verzoekster. Zij stelt tevens dat het feit dat haar grootvader alleen maar goede bedoelingen had, verklaart waarom hij de voorbije jaren contact is blijven houden met haar ouders en geholpen heeft documenten op te sturen. Zij wijst erop verschillende stukken neergelegd te hebben om aan te tonen dat haar grootvader zeer traditioneel en strik religieus is en tijdens haar persoonlijk onderhoud verteld te hebben dat ze beschikt over filmpjes van haar Iraakse familie op besnijdenisfeesten. Verzoekster hekelt dat het CGVS geen enkel onderzoek verricht heeft naar de door haar voorgelegde bewijselementen en bekritiseert dat het profiel van haar streng religieuze familie nergens aangehaald wordt in de weigeringsmotieven. Ze meent dat er *in casu* geen ernstige redenen bestaan om het voordeel van de twijfel niet aan haar te verlenen. Zij voert nog aan, onder verwijzing naar de notities van haar persoonlijk onderhoud, dat de gedachte dat zij in geval van een terugkeer naar Irak zou kunnen worden besneden een diepe impact heeft gehad op haar mentaal welzijn en dat het CGVS geen rekening hield met menselijk aspect.

Ten tweede betoogt verzoekster dat er geen, minstens onvoldoende rekening gehouden werd met de specifiek sociaal kwetsbare positie waarin zij verkeert. Ze wijst er opnieuw op dat ze één jaar was toen zij Irak in het gezelschap van haar ouders verliet en er sindsdien nooit meer is teruggekeerd. Zij wijst er verder op in België naar school te gaan, in België haar leven te hebben uitgebouwd, zich volledig te hebben aangepast aan de Belgische levensomstandigheden op sociaal vlak, zich de *“Vlaamse samenlevingsnormen”* volledig eigen te hebben gemaakt en vloeiend Nederlands te spreken. Verzoekster stelt dat een terugkeer naar het land van herkomst van haar ouders ondenkbaar is, *“gelet op de lange, ononderbroken duur van verblijf in België, sedert haar dertien jaar, tot heden”*. Verder stelt ze een ruimdenkende en intelligente tiener te zijn geworden en een andere kijk gekregen te hebben op de Iraakse cultuur, mentaliteit en diepgewortelde tradities. De gedachte om haar huidige levenswijze radicaal te moeten veranderen in een samenleving die ze niet meer als de hare aanziet, op vlak van taal, klederdracht, sociale waarden en normen, is voor haar ondraaglijk, zo stelt verzoekster. Zij meent dat er geen, minstens onvoldoende onderzoek verricht is naar dit specifieke onderdeel van haar relaas, *“en met name naar deze gender-gerelateerde motieven oftewel het loutere feit van het behoren tot een bepaalde sociale groep, zijnde een opgroeiende tiener-vrouw”*. Zij hekelt in dit kader dat er geen enkel ernstig onderzoek gepleegd is naar de situatie van (verwesterde) meisjes in de Iraakse samenleving die terugkeren na een jarenlang verblijf in het buitenland en meent dat, in tegenstelling tot wat het CGVS beweert, uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat zij dit vervolgingsmotief wel degelijk spontaan heeft aangehaald.

Voorts stelt verzoekster te vrezen bij een eventuele terugkeer naar Irak het slachtoffer te zullen worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Zij stelt dat een terugkeer naar de herkomstregio van haar ouders in Irak na een jarenlange afwezigheid in het buitenland, op zich reeds grote aandacht zal trekken van de plaatselijke bevolking, met alle verhoogde veiligheidsrisico's van dien voor haarzelf. Zij meent dat het risico op een vijandige respons vanwege de lokale bevolking verhoogd wordt door het gegeven dat zij verwesterd is en dat zij terugkeert naar een regio waar de evenwichten tussen de verschillende etnische groepen en religies uiterst broos zijn. Haar toestand is hierdoor uiterst kwetsbaar, waardoor zij om evidente redenen niet meer kan terugkeren naar Irak, zo stelt verzoekster. Zij voegt nog toe dat het voor haar overduidelijk is dat haar veiligheid aldaar niet gegarandeerd is.

Verzoekster vraagt haar te erkennen als vluchteling, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde het dossier terug over te maken aan het CGVS voor bijkomend onderzoek.

3.1.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden geen bijkomende stavingstukken gevoegd.

3.2. Nieuwe elementen

3.2.1. Op 22 januari 2026 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin ze een analyse maakt van de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa in Irak onder verwijzing naar landeninformatie waaraan reeds gerefereerd wordt in de bestreden beslissing en de COI Focus “*Irak: veiligheidssituatie*” van 29 augustus 2025 (update) en de “*Country Focus: Iraq*” van EUAA van oktober 2025.

3.2.2. Ter terechtzitting legt verzoekster overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij ze blijkens de inventaris de volgende nieuwe stukken voegt:

- “1. *verklaring van leerkrachten*
2. *schoolresultaten*
3. *verklaringen van vrienden en vriendinnetjes*”

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adviseur van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-06*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop.

3.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, dat aan de adviseur van de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om het verzoek om internationale bescherming van een minderjarige niet-ontvankelijk te verklaren wanneer die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens haar een verzoek werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet waarover een definitieve beslissing werd genomen. De aangevoerde schending van artikel 1, A, § 2 van het Verdrag van Genève mist dan ook juridische grondslag.

3.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In casu wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat het verzoek om internationale bescherming van verzoekster niet-ontvankelijk is omdat zij geen eigen feiten heeft aangehaald die een apart verzoek voor haar rechtvaardigen. De adviseur van de commissaris-generaal overweegt daarbij dat (i) verzoekster aannemelijk maakt dat haar familie van vaderszijde haar wil (laten) besnijden in Irak, (ii) de door haar neergelegde documenten deze vaststelling niet veranderen, (iii) geenszins blijkt dat zij niet in staat zou zijn om, in geval van een terugkeer naar Irak, zich opnieuw aan te passen aan de levensstijl daar en (iv) er in de provincie Ninewa actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij, louter door haar aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van haar leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en ze nalaat het bewijs te leveren dat ze specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met haar persoonlijke

omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Ninewa. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover ze in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.4. Zoals hoger reeds aangehaald, werd de bestreden beslissing genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een minderjarige vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer hij of zij geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem of haar een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet waarover een definitieve beslissing werd genomen.

In de Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp dat heeft geleid tot de invoeging van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° in de Vreemdelingenwet wordt gesteld:

“De bepaling in paragraaf 3, 6° laat toe de procedure van de volgende verzoeken eveneens toe te passen op de minderjarige vreemdeling die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat zijn eerdere verzoek om internationale bescherming namens hem werd ingediend door de persoon die over hem het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent. Het dient benadrukt te worden dat het criterium ruimer is dan alleen geen eigen feiten aanhalen. Het gaat om de afwezigheid van eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen.” (Parl.St. Kamer, 2016-17, nr. 54 2548/001,108).

Aldus blijkt dat de loutere vaststelling dat een minderjarige verzoeker eigen feiten aanhaalt niet volstaat om het verzoek ontvankelijk te verklaren. Deze eigen feiten moeten bovendien van die aard zijn dat zij een apart verzoek rechtvaardigen.

Uit het administratief dossier blijkt dat de ouders van verzoekster elk een verzoek om internationale bescherming indienden op 6 januari 2020 en dat zij in het kader van hun verzoeken op het CGVS werden gehoord. Deze verzoeken werden op basis van artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet ook in naam van verzoekster als begeleide minderjarige ingediend. Op 21 september 2021 werden ten aanzien van verzoeksters ouders beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. De Raad bevestigde deze beslissingen in zijn arrest met nummer 267 455 van 28 januari 2022. Op 25 november 2022 dient verzoekster in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in. Verzoekster verklaart dat haar grootvader aan vaderszijde haar wil laten besnijden en dat ze bij terugkeer naar Irak verplicht zal worden om bepaalde dingen te doen of te laten, zoals aandoen wat ze wil (administratief dossier (hierna: AD), stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5 en 12). Ter staving van haar verzoek om internationale bescherming legt zij een kopie van de identiteitskaarten van zichzelf, haar ouders en haar grootvader langs vaderszijde, certificaten van de activiteiten van haar grootvader van vaderszijde in Irak, twee foto's van haar grootvader langs vaderszijde, twee familiefoto's en haar Belgisch medisch dossier neer (AD, stuk 5, 'Documenten').

In tegenstelling tot wat verzoekster in haar verzoekschrift voorhoudt, maakte haar verzoek om internationale bescherming wel degelijk het voorwerp uit van een individuele beoordeling. Uit de stukken aanwezig in het administratief dossier blijkt dat verzoekster de gelegenheid werd geboden om de eigen feiten op grond waarvan zij meent in aanmerking te komen voor internationale bescherming toe te lichten tijdens een persoonlijk onderhoud op het CGVS en ter staving hiervan de nodige documenten neer te leggen. In de motieven van de bestreden beslissing wordt *in concreto* uiteengezet waarom aan deze feiten, dan wel de vrees die verzoekster in verband hiermee stelt te koesteren, geen geloof kan worden gehecht.

Aangaande verzoeksters vrees voor besnijdenis, motiveert de adviseur van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt:

“U haalt aan dat uw familie van vaderszijde u wil (laten) besnijden in Irak (CGVS, p. 10, p. 12). U maakt dit echter niet aannemelijk. U verklaart op het CGVS dat uw grootvader dit voor het eerst ter sprake bracht toen u ongeveer zeven jaar was (CGVS, p. 12-13). Uit het dossier van u en uw ouders blijkt dat jullie Irak toen al jaren verlaten hadden. Erop gewezen dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken aanhaalde dat hij dit al zei voordat jullie uit Irak vertrokken (vragenlijst CGVS, vraag 5), beaamt u dat. Uw grootvader zou daarna enkele jaren niet over besnijdenis gesproken hebben, maar daarna zijn vraag/eis herhaald hebben (CGVS, p. 13). Dat antwoord klaart niet uit waarom u, gevraagd naar de eerste keer dat uw grootvader een besnijdenis ter sprake bracht, niet meteen verwees naar de periode dat jullie nog in Irak waren. Dit doet in grote mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Bovendien haalde geen van uw ouders deze vrees aan tijdens hun persoonlijk onderhoud op het CGVS, hoewel ze expliciet bevraagd werden over de vrees van hun kinderen (notities van het persoonlijk onderhoud vader, p. 17; notities van het persoonlijk onderhoud moeder, p. 13). U was op dat moment acht jaar oud; u bent immers geboren op 2 juli 2013 en het persoonlijk onderhoud vond plaats op 26 augustus 2021. Mocht uw vaders vader dus gesproken hebben over een besnijdenis, voor jullie vertrek uit Irak dan wel na uw zevende toen uw bloedziekte verbeterd was (CGVS, p. 13), dan hadden uw ouders dit toen moeten aanbrengen. Dat zij dit niet deden, ondergraaft de geloofwaardigheid van deze verklaring des te meer.

Bovendien stuurt uw grootvader van vaderskant nog documenten naar jullie op (CGVS, p. 10) en spreekt uw vader zowat twee keer per week met zijn ouders (CGVS, p. 7). Uw vaders vader heeft ook geholpen bij het verkrijgen van uw identiteitskaart (notities van het persoonlijk onderhoud vader, p. 10). Geen van deze zaken wijst op boosheid van zijn kant omwille van jullie vlucht (CGVS, p. 13), noch biedt dit steun voor uw verklaring uw grootvader van vaderskant te moeten vrezen.

De prevalentie van vrouwenbesnijdenis in Irak is niet dermate hoog dat er, louter omwille van het gegeven dat u een Iraaks meisje bent, een redelijke graad van waarschijnlijkheid is dat u dit zal meemaken. Een dergelijke vrees moet in concreto aangetoond worden en, gelet op bovenstaande, blijft u wat dit betreft in gebreke.

Waar u uw vaders familie als uitermate ouderwets wil afschilderen, door het neerleggen van uw grootvaders' certificaten en enkele foto's, moet opgemerkt dat geen van deze documenten informatie biedt over uw families' standpunt ten opzichte van besnijdenis. De certificaten tonen hoogstens aan dat uw grootvader bij een moskee en bij een middelbare school tewerkgesteld was. Er blijkt dus hoogstens dat uw grootvader een religieus man is, maar gezien hij deze documenten zelf naar u opstuurt (CGVS, p. 10) en gezien hij zijn dochters in het buitenland laat studeren (notities van het persoonlijk onderhoud vader, p. 5), kan uw bewering dat hij uitermate ouderwets is (CGVS, p. 12) niet gevolgd worden. Ook hieruit kan geenszins afgeleid worden dat uw vaders familie u zou willen besnijden.

De overige documenten die u voorlegt veranderen deze vaststellingen niet. Uw identiteitskaart, de identiteitskaarten van uw ouders en de identiteitskaart van uw grootvader bieden steun voor uw verklaringen over uw en hun identiteit, nationaliteit en herkomst. Deze elementen staan niet ter discussie. Uw medisch dossier biedt informatie over uw gezondheidstoestand van enkele jaren geleden. Deze wordt niet betwist.”

Waar verzoekster in haar verzoekschrift aanvoert dat haar paternale familie erop aandringt haar te laten besnijden zodra haar gezin terugkeert naar Irak en de inconsistenties in haar verklaringen niet dermate belangrijk zijn dat ze op zichzelf afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van haar verzoek, beperkt verzoekster zich ertoe respectievelijk haar eerdere verklaringen te herhalen en de gevolgtrekkingen van de adviseur van de commissaris-generaal te minimaliseren, doch brengt zij geen concrete elementen of argumenten aan ter weerlegging van bovenstaande terechte motieven van de bestreden beslissing. Verzoekster kan niet gevolgd worden waar ze stelt dat indien de *protection officer* vond dat haar antwoorden niet volstonden of dat er nog te veel onduidelijkheden waren, niets de *protection officer* had belet om haar extra vragen te stellen, aangezien uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoekster wel degelijk geconfronteerd werd met de tegenstrijdigheid in haar verklaringen, maar er niet in slaagt deze te verklaren (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13).

De omstandigheid dat verzoekster slechts één jaar oud was toen zijn in het gezelschap van haar ouders Irak verliet, waardoor zij logischerwijze geen besef, laat staan kennis, kan hebben gehad van de redenen van dit vertrek, doet geen afbreuk aan de verwachting dat haar ouders haar op latere leeftijd hierover terdege zouden inlichten, zeker wat betreft die elementen waarop verzoekster haar verzoek in eigen naam steunt. Verzoekster betoogt dat zij amper negen jaar oud was toen zij haar eigen verzoek om internationale bescherming indiende en tijdens haar gehoor bij de DVZ vanuit haar persoonlijke beleving verteld heeft over de besnijdenis die zij vreest, doch de Raad stelt vast dat haar moeder bij dit gehoor aanwezig was en in de gelegenheid was om desgevallend verzoeksters verklaringen te corrigeren, wat zij naliet te doen. Verzoeksters moeder bevestigde slechts dat zij bang is dat verzoekster zal worden besneden in Irak (AD, stuk 7, vragenlijst van 6 december 2022, vragen 3.5 en 3.9). Op het moment van haar persoonlijk onderhoud bij het CGVS was verzoekster reeds twaalf jaar en dus geen *infans* meer, waardoor redelijkerwijs kan worden verwacht dat ze in staat is doorleefde en accurate verklaringen af te leggen over de feiten die haar ertoe hebben gebracht haar land van herkomst te verlaten of omwille waarvan zij er niet naar kan terugkeren. Verzoeksters persoonlijk onderhoud werd afgenomen door een gespecialiseerde *protection officer*, die

binnen de diensten van het CGVS een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Na lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud oordeelt de Raad dat de betrokken *protection officer* tijdens het gehoor voldoende oog had voor de jeugdige leeftijd, maturiteit en kwetsbaarheid van verzoekster. Tevens stelt de Raad vast dat noch uit de notities van het persoonlijk onderhoud noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoekster, gelet op haar profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud en de bestreden beslissing blijkt verder dat rekening werd gehouden met verzoeksters persoonlijke achtergrond en de algemene situatie in haar land van herkomst.

Waar verzoekster in dit kader in haar verzoekschrift verder betoogt dat, indien er bepaalde leemtes zouden zijn in haar verklaringen, zij deze wellicht zelf ingevuld heeft met haar eigen persoonlijke interpretatie, wat volgens haar menselijk is gezien haar zeer jonge leeftijd, wijst de Raad erop dat er verzoekster geen leemtes in haar verklaringen worden verweten. Bovendien blijkt dat er verzoekster aan het begin van het persoonlijk onderhoud werd verteld dat ze geen antwoorden hoeft te verzinnen en het geen probleem is als zij iets niet zou weten (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2), en blijkt uit de notities van haar persoonlijk onderhoud dat zij het inderdaad aangegeven heeft als zij iets niet wist (*Ibid.*, p. 9).

Aangezien verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS bevestigde dat zij met haar ouders Irak verliet omdat haar grootvader haar wilde laten besnijden (*Ibid.*, p. 13), kan zij niet overtuigen waar zij in haar verzoekschrift stelt dat haar ouders dit niet vermeld hebben tijdens hun persoonlijk onderhoud omdat het voor hen geen acuut probleem was en het onderwerp meer aan bod was gekomen in een sfeer van bezorgdheid. Waar verzoekster in dit kader haar bloedziekte aanhaalt en stelt dat dit op dat moment nog "*als een verantwoordbaar excuus kon gelden*", merkt de Raad op dat verzoekster verklaarde dat haar grootvader de besnijdenis opnieuw aangehaald zou hebben toen ze zeven jaar was en het beter ging met haar bloed, waardoor niet kan aangenomen worden dat dit nog als een excuus zou hebben kunnen gelden (*Ibid.*, 10, 12-13). De Raad wijst er in navolging van de adviseur van de commissaris-generaal op dat verzoekster reeds acht jaar oud was toen haar ouders op 26 augustus 2021 op het CGVS werden gehoord in het kader van hun verzoeken om internationale bescherming en bijgevolg mag worden verwacht dat zij een vrees voor de besnijdenis van hun dochter zouden hebben aangehaald indien haar grootvader hierop (opnieuw) zou hebben aangedrongen, *quod non*. Waar verzoekster verder aanvoert dat deze vrees acuter dan ooit tevoren werd na de afwijzing van de beschermingsaanvraag van haar ouders en zij om die reden op 25 november 2022 een eigen verzoek had ingediend, wijst de Raad erop dat verzoekster pas negen maanden na de definitieve weigering van de beschermingsaanvraag van haar ouders, bij arrest van de Raad van 28 januari 2022, haar eigen verzoek heeft ingediend, een timing die bezwaarlijk wijst op een dringende nood aan internationale bescherming in haar hoofde.

Verder kan verzoekster niet gevolgd worden waar ze toelicht dat haar grootvader bezorgd was dat haar gezin "*als vervreemd zal worden beschouwd alleen al door het feit van méér dan tien jaren in het Westen te hebben geleefd*" en "*om een heropname te vragen en te krijgen van diezelfde gemeenschap*", publiekelijk haar goede wil zou moeten tonen door verzoekster te laten besnijden, daar een besnijdenis niet publiek zichtbaar is en bijgevolg niet kan worden ingezien op welke wijze het voor de gemeenschap duidelijk zou zijn dat verzoekster en haar gezin niet gecorrumpeerd zijn door hun langdurig verblijf in het Westen indien verzoekster zou worden besneden. Waar zij verder stelt dat het feit dat haar grootvader alleen maar goede bedoelingen had en geen boosheid droeg ten aanzien van verzoeksters gezin, verklaart waarom hij de voorbije jaren contact is blijven houden met haar ouders en geholpen heeft documenten op te sturen vanuit Irak, dient de Raad echter vast te stellen dat de bereidheid van verzoeksters grootvader om zijn familie te helpen met hun verzoek om internationale bescherming in het Westen, klemt met zijn vermeende conservatieve opvattingen en vrees voor negatieve reacties uit de Koerdische gemeenschap.

Verder herhaalt verzoekster diverse stukken neergelegd te hebben om aan te tonen dat haar grootvader een zeer traditioneel en strikt religieus persoon is en hekelt ze dat dit nergens wordt aangegeven in de weigeringsmotieven. De Raad wijst erop dat het religieuze profiel van verzoeksters grootvader in de bestreden beslissing niet wordt betwist, maar uit de door haar neergelegde stukken in dit verband niet kan blijken wat het standpunt is van haar familie over besnijdenis, laat staan dat hieruit zou blijken dat haar familie langs vaderskant haar zou willen laten besnijden (AD, stuk 5, 'Documenten', nrs. 5-9). Wat betreft de filmpjes op haar telefoon, kan verzoekster niet specificeren wie van de familie deze filmpjes gemaakt heeft, noch om wiens besnijdenisfeest het zou gaan (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12), waardoor dit evenmin kan aantonen dat haar vaders familie haar bij terugkeer zou willen besnijden.

Waar verzoekster nog aanvoert dat de gedachte aan een besnijdenis in geval van terugkeer naar Irak een diepe impact heeft op haar mentaal welzijn en zij de verwerende partij verwijt geen rekening te houden met

het menselijk aspect, verwijst zij slechts naar haar eerdere verklaringen, die omwille van de hoger aangehaalde pertinente redenen, die door haar niet op afdoende wijze worden weerlegd, niet kunnen overtuigen. Verzoekster legt bovendien geen medische stukken neer waaruit de vermeende impact op haar mentaal welzijn kan blijken.

Met voorgaand betoog slaagt verzoekster er aldus niet in de bovenstaande motieven van de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn, in een ander daglicht te stellen.

De overige door verzoekster neergelegde documenten kunnen het voorgaande niet wijzigen (AD, stuk 5, 'Documenten'). De identiteitskaarten van verzoekster, haar ouders en grootvader tonen hun identiteit en nationaliteit aan, welke elementen niet worden betwist. Verzoeksters medisch dossier heeft betrekking op haar medische historiek en gezondheidstoestand, die evenmin ter discussie staat maar verder geen verband houdt met de vrees die zij stelt te koesteren ten aanzien van haar land van herkomst.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet om aan verzoekster het voordeel van de twijfel toe te staan.

In haar verzoekschrift wijst verzoekster tevens op de specifiek sociaal kwetsbare positie waarin zij verkeert, waarbij zij duidt dat ze amper een jaar was toen ze Irak verlaten heeft, tot op heden naar school gaat, haar leven in België heeft uitgebouwd, vloeiend Nederlands spreekt en zich volledig aangepast heeft aan de Belgische levensomstandigheden op sociaal vlak. Voorts stelt ze een ruimdenkende en intelligente tiener geworden te zijn en een andere kijk te hebben op de Iraakse cultuur, mentaliteit en diepgewortelde tradities. Ter staving hiervan voegt ze bij haar aanvullende nota een verklaring van haar leerkrachten, haar schoolresultaten en verklaringen van haar vrienden en vriendinnen (aanvullende nota verzoekster neergelegd ter terechtzitting, stukken 1 – 3), waaruit blijkt dat zij een graag geziene leerling is, beleefd is, vlot Nederlands schrijft en spreekt en een positieve attitude heeft.

Hoewel verzoekster gevolgd kan worden waar zij in haar verzoekschrift aanvoert dat zij het element van de verwestering, zij het in haar eigen woorden, heeft aangehaald tijdens haar persoonlijk onderhoud (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5) en waar niet wordt betwist dat verzoekster inmiddels meer dan tien jaar in Europa verblijft, hier naar school gaat en Nederlands praat, en aldus kan worden aangenomen dat zij in haar dagelijks leven noodzakelijkerwijze met Belgische westerse waarden en normen wordt geconfronteerd, kan hieruit niet worden afgeleid dat ze zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er sprake is van gewijzigde opvattingen, een gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van haar identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat ze deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Irak geldende beperkingen. Verzoekster laat na om *in concreto* aan te tonen dat ze zich ondertussen westerse gedragingen of opvattingen eigen heeft gemaakt, noch toont ze aan dat haar vermeende gewijzigde gedragingen en opvattingen haar bij terugkeer naar Irak zullen blootstellen aan een reëel risico om te worden gepercipieerd als iemand die de lokale sociale, religieuze of culturele normen niet respecteert én dat ze om die reden zal worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade zal lijden zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Overigens blijkt uit verzoeksters verklaringen dat verzoekster thuis Badini spreekt (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6). Er kan worden aangenomen dat verzoekster bij een terugkeer naar Irak mogelijk bepaalde aanpassingsmoeilijkheden zal kennen om er haar leven verder op te bouwen, maar hieruit kan niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade, temeer verzoekster haar land van herkomst destijds verlaten heeft samen met haar ouders en ook in België met hen samenleeft. Uit wat voorafgaat blijkt dat wat verzoekster heden uiteenzet te summier en te beperkt is alsook de nodige verdere stoffering, onderbouwing, concretisering en uitwerking mist om enige (toegeschreven) verwestering aannemelijk te maken.

Verzoekster beperkt zich verder tot algemene beweringen die zij niet verder concretiseert waar ze betoogt dat er geen, minstens onvoldoende onderzoek is verricht naar "*deze gender-gerelateerde motieven oftewel het loutere feit van het behoren tot een bepaalde sociale groep, zijnde een opgroeiende tiener-vrouw*", waardoor zij evenmin *in concreto* afbreuk kan doen aan het voorgaande.

Waar verzoekster nog op algemene wijze stelt bij een eventuele terugkeer naar Irak het slachtoffer te zullen worden van foltering of onmenselijke behandeling of bestraffing, concretiseert zij dit niet verder, waardoor zij dit evenmin aannemelijk weet te maken. In zoverre verzoekster in dit verband opnieuw verwijst naar haar vluchtmotieven en vermeende verwestering, kan worden volstaan met een verwijzing naar hetgeen hierover hoger is uiteengezet.

Wat betreft het eventuele risico in hoofde van verzoekster om bij terugkeer naar haar land van herkomst het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, wijst

de Raad erop dat niet wordt betwist dat er in Irak een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Zowel uit de “*UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq*” van januari 2024 en uit de “*Country Guidance Note : Iraq*” van EUAA van november 2024, waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing en de aanvullende nota van de verwerende partij neergelegd op 22 januari 2026, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Bijgevolg moet bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger afkomstig uit Irak de focus aldus worden gericht op de regio waarvan hij afkomstig is en op de vraag of hij in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoekster niet betwist dat *in casu* de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa moet worden beoordeeld.

Na zorgvuldige lezing van de landeninformatie beschikbaar in het rechtsplegingsdossier, concludeert de Raad samen met de adviseur van de commissaris-generaal dat er actueel in de provincie Ninewa geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van haar leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt zelf geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop voorgaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een ander daglicht stellen.

Er wordt echter niet ontkend dat de veiligheidssituatie in Ninewa nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest *Elgafaji* (HvJ 17 februari 2009, C-465/07) heeft gesteld, de vraag of verzoekster persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Ninewa voor haar dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat ze bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon. Verzoekster laat echter na het bewijs te leveren dat ze specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met haar persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de provincie Ninewa.

3.3.5. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de adviseur van de commissaris-generaal bij waar deze op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet oordeelt dat verzoekster in het kader van haar verzoek om internationale bescherming geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens haar een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet waarover een definitieve beslissing werd genomen. Bijgevolg heeft de adviseur van de commissaris-generaal terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming van verzoekster.

3.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adviseur van de commissaris-generaal oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg ze de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon ze nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft ze zich laten bijstaan door haar advocaat. De Raad stelt verder vast dat de adviseur van de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de adviseur van de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de adviseur van de commissaris-generaal op basis van een niet-correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.3.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

3.3.9. Waar verzoekster in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adviseur van de commissaris-generaal houdende een niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige) te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont ze aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig februari tweeduizend zesentwintig door:

S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. WILLAERT